

“Lorden“ satt en stund tyst.

Plötsligt började han fixera främlingen med en viss närgångenhet.

— Unge man, sade han slutligen, ni är ute och studerar lifvet. Ni tänker skildra “busar“. Inte sant?

— Hvarför skulle jag neka. Mitt namn är Broman, literatör.

— Jaså! Jaha! Men ni har vändt er åt rassande håll. Det der folket, ni nyss såg, är hederligt, godhjärtadt folk, och om inte alltid deras handlingar öfverensstämma med de gränser, lagen utstakat, så beror det på att de ha sin särskilda lag och sitt eget begrepp af heder, som inte är stort sämre än öfverklassens. Ser ni, därför blir också lagen orättvis gentemot dem, då den inte tar hänsyn till föreställningar och förhållanden hos dem, på hvilka den skall tillämpas.

— Ja, men...

— Så är det. Men om ni vill se verkliga busar — moraliska uslingar och sånt der, följ då med mig. Men då får ni bereda er på både fotsvett, finkel och ohyra.

Broman blef glad häröfver. Det var ju det lägre lifvet han ville studera. Det var därför han uppsökt sjäarna.

— Jag står till förfogande.

— Har ni pengar på er?

— Åhja!

— Lägg dem på ett ställe, der ingen kan misstänka att de finnas. I ytterfickorna t ex. Ingen karl bär i regeln sedlar i ytterfickorna, och därför söker ingen der

— Åh fan!

— Så är det. Ju enklare, ju simplare, sa' Dumbom.

— Men hvart ärnar ni föra mig?

— Till hotell Haparanda. Kom nu så gå vi på en bolagssylta... Tag bort kråsnålen ur halsduken! Lemna kvar manschetterna här!

Broman lydde rådet och lemnade båda delarna i kaféinnehafverskans vård.

I detsamma slog klockan 7 i Tyska kyrkan.

Lorden tycktes ha funnit behag i den hurtige unge mannen och språkade mer än vanligt med honom.

Broman & sin sida fann gubben angenäm och han skulle gerna ha velat intränga i hans historia, om han ej fruktat att såra honom.

På bolagskrogen funnos redan "Näktergalen" och "Råttan", som ändtligen fått göra bekantskap med centralfängelset på Långholmen och nyligen utkommit derifrån.

Det dröjde inte länge, förr än Broman, som nu igen hette Blänkare, och af "Lorden" ställdes i en mycket mystisk dager, var medelpunkten i laget. Det gick med god smak i sällskapet att han rymt från Finland för någon förseelse. Efter hand blefvo de betydligt upprymda och meddelsamma, och Broman märkte, att han kommit på rätt ställe för att "studera busar".

Klockan strax efter nio bar det af till hotell Haparanda, der Broman inlogerades i en vanlig logeraresäng. Hvad han här hörde och såg, gick öfver allt, hvad hans fantasi skapat.

Här fabricerade "Lorden" sitt liktornsplåster, "Råttan" berättade om alla dagens tjufknep, hvori han deltagit, och ett tu tre hade Broman blifvit invigd i ett bedrägeri af ett mera hjärtlöst slag. Det gälde nämligen att frånnarra en enka hennes gård för åtskilliga värdelösa aktier. Råttan var endast mellanlänken mellan en del "kommissionärer" som befolka krogarna på olika ställen i staden.

Emellertid hade de flesta så småningom somnat, och Broman återförde just i minnet dagens händelser, då ur grannrummet hördes ett ängsligt:

— Hjälp! Hjälp!

Så hördes blott en hväsning och derpå en sakta kvidan, som i sin tur aflöstes af ett stönande.

Då detta varat i ungefär fem minuter hördes

snyftningar och böner, så våldsamt gråt och förbannelser. Och Broman hörde tydligt:

— Hade jag trott löjtnanten om det, så hade jag inte gått med. Nu är jag alldeles olycklig. Tänk om...

— Se så! Tyst nu! Busarna derinne kunde höra...

— Om så vore...

— Hvad fan gör det... Adjö med dig! Här har du en tia.

Alla snarkade omkring Broman. Han smög sig därför upp och lyckades i mörkret få reda på sina persedlar. Så snart han klädt sig, smög han sig försigtigt till dörren. Denna lät ljudlöst öppna sig. Broman befann sig nu i en mörk förstuga. En på höger hand befintlig dörr stod halföppen, och längre in i tamburen skönjde Broman en ljus strimma.

Han begaf sig ditin.

På golvet låg en ung kvinna framstupa och grät häftigt.

Vid Bromans inträde skrek hon till och syntes benägen att fly, men hon lugnade sig snart, då hon såg honom. Deremot fortforo hennes tårar att flöda.

Broman meddelade henne, att han hört allt, och att hon nog härigenom skulle kunna få upprättelse. Han erbjöd sig att ledsaga henne hem.

Först nu tycktes hon märka det mindre presentabla i sin dräkt och syntes mycket generad, under det hon klädde på sig. De begåfvo sig i sällskap från hotellet, der på morgonen Bromans frånvaro väckte ett visst uppseende.

— Det var ta mej f-n bylingen, menade "Näktergalen" och såg melankoliskt på en bränvinsbutelj som låg bredvid Rättans bädd.

X. *Öfverraskningar.*

På morgonen öfverraskades emellertid hotell Harperanda af ett polisbesök. "Lorden" hade emellertid redan med sina plåsterpaket och sina "aseptinflaskor" gifvit sig ut. Han var för resten så väl känd, att han oantastad fått gå, om han också varit hemma.

Den eftersökte var egentligen "Kritläppen", men äfven "Råttan" och "Näktergalen" voro nog kända, för att ge Hermandads tjenare anledning att ransaka deras hjertan och njurar.

"Råttan" var naturligtvis rena oskulden, och han stälde sig som en förorättad, då man förklarade, att han finge gå med till Myntgatan.

Han hade intet ondt gjort — tror någon det. Men dålig reda hade man på sig, då man inte visste om en sådan figur som den der Blänkare, som på kvällen logerat å hotellet och som försvunnit under natten, tyst och oförmärkt som en skugga. Se, den skulle bestämdt vara något för polisen.

Naturligtvis spetsade polismannen öronen vid detta. Han var säker på, att här hade man att göra med en finsk förbrytare. Kanske t. o. m. någon af de bekanta internationella förbrytare, om hvilka tidningarna hvarje vår ha något att berätta. Det riktigt vattnades i munnen på honom. En sådan lufver — det vore annat än att småfnaska med fotogén, margarin och okrönta vigter. Och vid "Råttans" upplysning att persona questionis införts af "Lorden", gaf polismannen genast anledning att tänka på infångandet af äfven denne.

Hur förhöret månde ha utfallit, ett är visst — att Råttan fått en aning om, att vissa bofvar äro de största bofvarna mot andra bofvar. Han hade nämligen konfronterats med sina kompanjoner i den tilltänkta egendomsaffären. Och hvem skulle för

polisen ha kunnat röja den saken, om inte den der mystiske Blänkare.

Emellertid undslapp "Råttan" den gången med en varning.

Men härmed var inte öfverraskningarnas tid förbi.

Då han på kvällen återkom till hotellet, fick han det svaret, att han finge söka tak på annat ställe.

Han, stamkunden?

Ja, det kunde inte hjälpas. Hälsovårdsnämnden hade förbjudit kasernerandet. Och som han kommit sent, så var det tillåtna antalet platser redan upptaget.

Som Haparanda var det enda hotell, der "Råttan" hade "krita", så var denna underrättelse liktydig med ett hänvisande för honom att bo på gatan.

* * *

Men "Råttan" var ej den enda, som blef öfverraskad den dagen.

Löjtnant Sonnenstrahl blef icke mindre öfverraskad, då han på eftermiddagen fick besök af en bland hufvudstadens mera kända advokater, som kom för att med honom uppgöra om godtgörelse för hvad han föregående natt förbrutit sig mot en ung flicka, hvilken han medfört till hotell Haparanda.

Löjtnanten sökte i början skämta bort saken och menade, att advokaten vore skäligen enfaldig, som kunde åtaga sig en sådan uppgörelse på blott en slynas ord.

Då advokaten upplyste honom om att hon hade vitnen på ett formligt äktenskapslöfte, blef martissonen ond och bad honom gå så långt vägen räckte.

— Ja, svarade advokaten lugnt, det blir alltså bara att gå den rättsliga vägen.

— Men det är ju skandal!

— Alldeles! Det blir det för er. Ni är en man i den samhällsställning, att ni bör kunna beräkna edra handlingar.

— Ja men! Ni inser väl, att alltsammans endast var ett infall.

— Dåligt infall, min herre. För resten skall en karl stå vid sitt ord.

— Men hon är ju bara en bodmamsell.

— Sant, men äfven en sådan har sina rättigheter. Det är inte hon, som för er bedyrat sin kärlek och förfört er, det är motsatsen.

— Ja, men, det är ju ej bevisligt att det blir någon följd?

— Öckså sant! Men att ni med våld tagit hvad ni åstundat och att ni först gifvit ert ord, står icke dess mindre fast.

— Det är oförsynt.

— Väl, att ni erkänner det. Då har jag alltid lättare att komma till en uppgörelse. Det bör ligga i ert skön att förebygga en offentlig skandal.

Det måste nu löjtnanten medgifva. Och trots sin ilska, var han klok nog att med advokaten aftala en förlikning, som pekuniärt var känbar nog, men som befriade honom för hvarje obehag, hvad än följden kunde blifva.

* * *

Att Broman denna gång genom sitt studieäfventyr trasslat till härfvorna på åtskilliga håll, är alldeles klart. Hans rättskänsla hade kommit honom att i två fall gå längre än han sjelf menat.

Han räknade ej på, att han dermed skaffat sig fiender, så mycket farligare, då det gälde att hämnas, som de ingenting hade att riskera.

Genom upplysningar af "Lorden" som han på dagen träffat, hade han sporrats än mera i sitt begär att studera det "underjordiska Stockholm."

Han beredde sig också samma kväll på en ny expedition, då "Lorden" besökte honom och varnade honom att allt för snart åter beträda äfventyrarnas område i staden mellan broarna. Så vidt han nämligen var något rädd om skinnet. "Lorden" upply-

ste honom, om hvilka personer exempelvis "Sotarn" och "Kritläppen" voro. De riskerade gerna att få någon tids statsunderhåll, bara de kunde oskadliggöra en person, som genom inträngande i deras hemligheter, kunde vara farlig.

Detta hade åsyftad verkan, och den nya expeditionen blef ej af den gången.

Men det intressanta i att lära känna samhällets verkliga paries, som väckts hos den unge litteratören, var kvar. Och "Lorden" var mycket nöjd att berätta en mängd anekdoter af detta slag, som på samma gång galghumorn lockar till ett leende, verka nedstämmande. Broman fann, att vagabonderna sins emellan dock äro ett slägte, för hvilka glädjen som sorgen är gemensam, och att de äro mera att beklaga än att förarga sig öfver. Sjelfva brottet eller tangerandet af gränsen till det otillåtna hade sin förklaring, ja, sin ursäkt. I de flesta fall var det dock de sociala missförhållandena, som skapade brottslingen och uslingen.

XI. *Gamla bekanta.*

Produsens "kringla" hade kommit i andra händer. "Fru" Pettersson hade förlorat sin sjäare, som vid lossningen af en skuta blifvit ihjälslagen. Med sina sparade styfrar sökte hon för sig göra lifvet så drägligt som möjligt.

Anna hade hon ej återsett, och denna hade å sin sida ej gjort något steg till närmande.

Modern visste emellertid dotterns ställning som grosshandlar Franssons älskarinna. Hon kunde ej förneka, att dottern tagit ett förståndigt parti och

fann henne ingalunda sämre än hon sjelf, om än skilnaden i sjelfva verket var betydlig.

Så sjuknade emellertid gumman och då allt hopp om lifvets räddning var ute, sände hon ett bud till sin dotter.

Denna kom.

Modern kunde knappt känna igen henne. Ty Anna hade utvecklats till sin fördel, och den fina kostymen klädde henne väl.

Modern kunde ej annat än tala förlåtelsens ord, och mor och dotter skildes försonade åt. Ett par dagar sedan skildes "fru" Pettersson hädan, och Anna tog hand om, hvad som var öfver.

Emellertid kunde det vid samma tid ej längre döljas, att förbindelsen mellan Fransson och henne burit frukt. Som han också redan hunnit bli trött på henne, hvilket han tydligt visade, började hon oro sig för framtiden. Hon ansatte honom därför ifrigt att sörja för henne och barnet, som skulle komma. Hon antydde, att hon ansåg, det han borde skaffa henne en man.

Fransson insåg också, att lyckades det honom, så skulle han äfven för framtiden vara henne kvitt.

Hans tankar föllo snart nog på sin bokhållare — f. d. Lastingen. Denna hade utom den tryggade ställning. Fransson skulle bjuda honom, i tacksamheten för erhållen hjälp en ytterligare anledning att antaga anbudet.

Han talade härom med Anna, som icke var obenägen för honom, allra hälst Fransson både berömde honom och lofvade att inte lemna dem tomhända. Dock ville hon vänta någon tid med ett bestämdt svar.

Hon drömde nämligen ännu i stillhet om kusinen. Ungdomskärleken satt ännu i och hälst skulle hon velat ge sin hand åt honom. Väl skulle hon ej ännu på en tid bli fri, men hon kunde ju vänta. Derfor begärde hon betänketid.

De underrättelser hon fick om Lindberg, bestämde henne emellertid att taga sitt parti och alldeles lemna honom åt sitt öde.

Lindberg hade nämligen ej lång tid kvar. Dog han ej inom fängelsets murar, skulle dock ej lång tid förflyta efteråt, innan det var slut. Han hade nämligen angripits af lungsot och hade sedan några veckor tidtals varit sängliggande.

* * *

En dag då August satt vid sitt arbete, kallades han in till chefen.

Denne såg mycket högtidlig ut, och detta nästan förskräckte den unge mannen, som fruktade, att det var frågan om afsked.

— Ni sköter er mycket bra, min herre, började Fransson.

— Åh, hr grosshandlare, stammade den tilltalade.

— Jag har en filialaffär i landsorten. Skulle ni ha något emot att bli dess föreståndare?

— Herr grosshandlare, hur skall jag kunna...

— Stopp, vänta lite! Det är ett vilkor med det der.

— Ett vilkor?

— Ni måste gifta er.

— Gifta mig? Men...

— Ni har ingen flamma, menar ni. Hm!

— Nej!

— Ni är en fattig karl.

— Gunås.

— Hm! Skulle ni ha något emot att taga er hustru genom mig?

— Hr grosshandlarn behagar skämta?

— Hm! Nej fullt allvar. Jag har nämligen ett — ja, hur skall jag säga... Ett förhållande. Ni förstår?

— Jag vet inte...

— Flickan är bra, ser inte illa ut, men det är på det viset...

August log en smula sorgmodigt.

— Jag skall inte lemna er tomhändta. Och ni kan räkna på mig, om ni hjälper mig. Nå, hvad säger ni?

— Det vore ju att köpa grisen i säcken.

— Än se'n? utbrast grosshandlaren. Än när jag tog er hit? Hvad var det annat?

— Men kunde jag inte få göra frökens bekant-
skap?

— Mer än gerna.

Fransson skref adressen på ett kuvert.

— Jag tänkte just taga er med dit, men ni kan sjelf gå med det här brefvet. Jag väntar ert svar i morgon, och, tillade han i kallt befallande ton, jag hoppas, ni inte kastar bort er lycka. Adjö, min herre.

— Adjö, herr grosshandlare.

— Vänta, det var sant. Ni behöfver kanske pengar, i fall ni går ut med henne, och det skall ni. Der är tjugufem kronor.

— Tack!

— Adjö!

August gick ut, och först i tamburen såg han på adressen. Namnet var honom bekant, men det kunde ju finnas flera med det namnet.

Han stoppade in adressen och pengarna. Kort derpå aflägsnade han sig för att besöka den, på hvilken nu hans framtid hängde, ty han var säker på, att ett nej från hans sida var ett afsked.

Han gick upp i huset, ringde på och blef insläppt af Anna sjelf.

Den brännande rodnad, hvarmed hon mötte honom, visade att hon ej var obekant med hans mission. Han å sin sida blef glad, att hon åtminstone ej var en obekant person.

Emellertid blef mötet i början kyligt. De sutto der midt emot hvarandra och kunde ej få fram ett ord om annat än vädret. De gamla minnena ville ingen röra vid, och den sak, som nu föranledt deras sammanträffande vågade de knapt tänka på, ehuru den berörde bådas framtid.

Till sist hade samtalet alldeles afstannat. Det lilla väckarurets knäppande var det enda, som hördes i rummet.

Plötsligt gömde Anna ansigtet i händerna och började gråta.

August visste inte, hvad han skulle taga sig till.

— Du vill alltså inte, frågade han, och rösten darrade märkbart.

— Jo, men allt det gamla...

— Det gamla, sade han med en suck. Det gamla... Du menar Piper?...

— Nej, alltihop.

— Vi ha ingenting att förebrå hvarandra, sade han nästan ömt. Vi ha kommit i den ställningen, att vi bara äro handelsvaror, och hade jag vetat, att det var du, så hade jag inte betänkt mig.

Hon såg upp på honom och log genom tårarna.

— Det är alltså afgjort?

— Ja, afgjort! Och gör dig nu i ordning, så gå vi ut på något förlusteställe och dricka köpskålen.

Han fattade hennes händer och såg henne in i ögonen.

— Och tror du, att vi bli lyckliga?

— Låtom oss hoppas det!

En stund senare följdes de åt till Djurgården. Sent på natten följdes de åt upp i hennes treffiga, lilla våning. De hade för lifvet enats — hvarför skulle de ej börja framlefnaden genast?

Fransson var belåten, och han höll redligt ord. Väl utrustade flyttade de ett par månader senare från Stockholm, lemnande de bittra minnena efter sig.

XII. *Eländigt slut.*

Der "Grodlusens kringla" varit, hade sedermera en skomakare af det slag, som kallas sjelfförsörjare, slagit ner sina bopålar.

En dag då han som bäst arbetade, inkom till honom en sluskigt klädd person, som synbarligen redan tagit något för mycket till bästa. Han slog sig ned på en stol och började föra ett oredigt samtal, hvaraf emellertid framgick, att han för inte så länge sedan gästade Långholmen.

Till slut började han i pockande ton begära bränvin. Då skomakaren, som bar blå bandet, ej hade en dylik vara, blef den främmande otidig och frågade, om skomakaren trodde att Kritläppen lät sig afspisa med sådant. Skomakarn skulle skaffa bränvin, annars blefve det smörj af. Yrkesmannen blef nu i sin tur ond och bad främlingen draga så långt vägen räckte.

Då Kritläppen emellertid gjorde min af att gå bröstganges till väga, fattade honom mäster i kragen och slungade honom handlöst ut genom dörren.

Kritläppen slog sig hårdt i gatan, men reste sig snart och började utösa sig i otidigheter mot de förbigående. Slutet blef det vanliga, att en polis-konstapel kom och tog den bångstyrige, som gjorde det mest energiska motstånd, tills han öfvermannad placerats på en vanlig långkärra och hållen till händer och fötter affördes till vaktkontoret.

Kritläppens arrestering hade emellertid en hel rad af upptäckter till följd.

Han innehade vid visitationen en mängd pantkvitton å olika effekter. Det visade sig, att dessa alla åtkommits vid en större inbrottsstöld i Stockholms närhet.

Ur det långa förhöret framgick, att Kritläppen både deltagit i stölden och varit den, som afyttrat

det stulna samt fördelat penningarna. Detta senare hade merendels försiggått å hotell Haparanda, hvars allra öfversta logement var samlingsplatsen för allsköns slödder.

Den ena stölden efter den andra kom i dagen, och det visade sig, att polisen gjort en synnerligen god fångst.

Ransakningen började. Då målet ett par gånger varit för vid rådhusrätten och remissen till annan domstol just var färdig, gjorde Kritläppen slut på sin tillvaro genom att en natt hänga sig i cellen.

Samma dag detta skedde efterspanades också "Råttan", som med skäl misstänktes vara invecklad i dessa stölder.

Han hade emellertid fått nys om saken och begifvit sig till en annan marknad.

Förgäfves spanade man efter honom.

Någon tid derefter uppflöt vid Söder Mälarstrand ett i förvandling stadt lik efter en dåligt klädd individ. I tidningsnotisen sades, att identiteten ej blifvit konstaterad, men en af Råttans gamla olycksbröder, Lorden, som lyckats draga sig ett steg upp, så att han fått fast bostad och en bestämd selsättning, igenkände honom genast.

Men Lorden var för mycket gentleman för att vilja yppa, att den en gång firade rike grosshandlarsonen slutat sina dagar som en fridlös brottling, den der såg sin enda räddning ur ett förfeladt lif vara döden.

Lika omöjlig som Råttan var att uppspara, lika okänd förblef han efter sin död. Och när efter slutade dissektioner resterna begrofvos, var det ingen, som brydde sig om hans sista hviloplats. Ingen slägting visste, hvar den fans och litet frågade de också efter den förlorade fränden. Han hade varit familjens olycksbarn och förtjente ej dess sympati.

* * *

"Den gamla stammen" på hotell Haparanda hade alltså glesnat betydligt. "Baronen" hade öfvergifvit stamloket, då de brottliga tendenserna

började yppa sig. Han var och förblef i det hela en redbar man, som egentligen ej begick värre brott än att då och då lura Stockholms tidningsredaktioner med diverse hemmagjorda nyheter — något hvarom han ej var ensam.

“Lorden“ hade, som redan är nämndt, åter kommit en smula uppåt, och han sträfvade redliga att hålla sig kvar.

Hans plåsterberedningskonst hade upptagits af “Näktergalen“, hvars bränvinsbas numera ej ens kunde harmoniera med Djurgårdsslättens falska positiv. Han var den ende, som beklagade sig öfver de gamla kamraternas försvinnande. Lorden hade varit en far för honom, Råttan hans tänkande hufvud och Baron hans förtrogne vän. Den nya generationen, fast hvarken moraliskt bättre eller ekonomiskt lyckligare, lemnade Näktergalen åt sitt öde.

Och detta blef en dag att som sjuk flyttas till Grubbens gårde.

Han träffade här en gammal bekant — den poetiserande vagabonden, han som uppgaf sig ha stora anor inom konstens värld och sjelf i ungdomens vår gycklat på landsortsscenen för att när sedan bränvinsbegäret blifvit omåttligt, besjunga “Åkarhästens klagan“ eller “kärleken i frälsningsarmén“, och med försäljningen af sina s. k. skrifter skaffa sig pengar att offra å spritbolagets Molock.

Han och näktergalen — båda obotliga — flytta nog ej från kommunens anstalt der borta vid Flemminggatan, förrän de inpackats mellan de fyra bräderna och föras till fattiggraven.

XIII. *Malla än en gång.*

Frö Fru Biffström tycktes inte kunna acklimatiseras i annan jordmån. Hon vantrifdes synbarligen i sin nya ställning, om hon än liksom blifvit en an-

nan människa, den der aflagt de råa fasonerna. Till Malla hyste hon emellertid en känsla, som närmade sig den moderliga omsorgen. Men Malla var också den enda vän den gamla hade.

Affären gick emellertid bra och gaf ett icke ringa öfverskott.

En vacker dag meddelade fru Biffström, att hon alldeles tänkte slå sig i ro. Hennes räntor vore stora nog för hennes behof. Hon öfverlemnade affären sådan den stod till Malla utan lösen och gaf denna dessutom ett litet rörelsekapital. Hon ville alls inte höra talas om någon återbetalning deraf.

Malla visste inte, hvad hon skulle tro. Detta var så olikt fru Biffström, som minsann aldrig annat än gnidit och som ej var känd för att ha någonsin gjort en människa godt.

Emellertid fortsatte hon affären, som nu tog än mera uppsving.

Hon umgicks nu flitigt i föräldrahemmet och var der den återvunna, en gång förlorade dottern, på hvilken man slösade de rikaste omsorger.

Under dessa besök hade hon gjort bekantskap med en handtverkare, som redde sig godt. Han var sedan flere år enkling och hade redan ingått i mannaålderns senare skede.

Denne hade redan från början känt en innerlig sympati för den återupprättade Malla.

Mer än en gång har han funderat på att fråga henne, om hon ville bli hans hustru. Men alltjämt hade han dragit sig. Skulle hon, som ännu var ung, vilja binda sig vid en gammal man som han?

Det hade ej undgått Malla, att han hyste varmare känslor för henne, men hon vågade ej uppmuntra dem. Hon kunde ju med sin förtid icke bli en hederlig mans hustru. Hon skulle ju alltid tvingas att blygas öfver, hvad som varit. Han skulle ej kunna ha förtroende för henne.

Och dock längtade hon efter att bli gift.

Dermed skulle hennes återupprättande vara alldeles fullständigt.

Emellertid kom en dag hans förklaring, om en direkt fråga, om hon ville bli hans hustru, kan kallas en förklaring.

Hon fick tårar i ögonen och kunde ej få fram ett ord på en lång stund.

— Nå, frågade han saktmodigt, svarar du ja eller nej?

— Ja, men tänk då, att jag... snyftade hon.

— Det tänka vi inte på, svarade han på sitt rättframma sätt. Vill du, eller vill du inte?

— Du kan få en mycket bättre hustru.

— Jaså, du säger nej på omvägar. Är det så?

Hon log emot.

— Näja — om *du* vill så... men tror du, att du blir lycklig?

— Ja då! Du är en liten bra flicka, det är inte fråga om.

Det är ju t det, jag behöfver.

Det var hela frieriet.

Kort derpå lystes det och sedan firades ett enkelt bröllop, hvars enda främmande gäst var fru Biffström.

Malla har sitt klädstånd kvar. Hon har endast bytt om lokal. Hon forsummar icke stadsauktionerna eller sin affär, men hon sköter också sitt hus, som sig bör.

Och mannen är idel solken.

En söndag på sommaren voro Malla och hennes man ute på Djurgården. De gingo som bäst omkring arm i arm uppe i Tivoli, då Malla stannade liksom förstenad.

Hon hade i hopen af folk upptäckt ett par bekanta ansigten sedan gammalt. Det var f. d. Lastingen och Pipers f. d. flamma — numera herrskapet Jonsson, bosatta i en Mälarsmåstad.

Äfven de hade sett Malla.

Om en stund hade de ömsesidiga förklaringarna skett, och de båda paren hade tillsammans slagit sig ned vid ett glas punsch. Ingen ville dock röra vid det gamla, ingen rifva upp läkta sår genom närgångna frågor. Man talade endast om det närvarande och framtiden.

Intetdera paret tycktes vara missnöjdt med sin ställning.

Anna tycktes åtminstone vara lycklig att ha fått ett hem att ägna sig åt, och August prisade sin tur.

Mallas man tyckte bra om sina nya bekantskaper, hvilkas förhistoria han af instinkt gissade. De bjödos af honom hem, en bjudning, som de antogo.

Vid detta besök, der Mallas man till en början fattades, kom det der gamla på tal, och Malla fick då veta, hvad som hittills varit henne obekant — hur August och Anna blifvit ett par.

— Men, menade Anna, aldrig kunde grosshandlaren ha gjort en större tjänst. En så bra man kunde jag aldrig skaffat mig sjelf.

— Och ni äro lyckliga? frågade Malla.

— Det kan du lita på, menade August. Men det är inte alltid man köper sin äkta sällhet hos grosshandlare.

— Ja, jag är också mycket belåten med gubben min.

— Ja, det var bara vi tre, som haft tur af alla "mexikanare". Men hur mår gumman Biffström?

— Tämligen bra. Hon brukar nästan hvarje dag hälsa på.

I detsamma kom gumman Biffström. Hon blef inte litet förvånad öfver, hvad hon fick se och höra.

Besöket i Mallas hem återgäldades senare med ett besök hos August och Anna.

SLUT.

Hunter 29/9-75 2.65

Pikanta nyheter

som kunna rekvireras från Nya Boktryckeriet,
Stockholm.

- En statskyrkoprest vid Amors altare.** Galanta presthistorier från verkligheten af *Pius Mars*..... —: 15.
- Fri kärlek.** En hufvudstadsberättelse af *Den Vandrande Juden* —: 15.
- Förbjuden frukt,** plockad i presternas lustgård af *Pius Mars*..... —: 15
- Grefvinnans konstapel.** En historia ur hufvudstadens "high life" af "*Den Vandrande Juden*" —: 15.
- Interiörer från Tufvan** [med porträtt] af *Thure Stenkilsson*..... —: 25.
- Sängkamrar och boudoirer** pikanta rader ur en ungarls dagbok af *Den Vandrande Juden* ... pr. häfte —: 15.
- Kolerans dödsfiende,** humoresk af *Funny Fellow* ... —: 25
- Kärlek.** En svensk barons kärleksäventyr i Paris för 15 francs. Sann händelse af *Pius Mars*..... — 15.
- Kärlekskatekes** för flickor och gossar..... —: 25.
- Läsarpresten** af *Sam Slick*. 2:dra uppl. —: 15
- Lätt på foten.** 19 ej beslagtagna häften ... pr häfte —: 25.
- Nattliga fröjder och sorger,** berättade af en Glädjeflicka..... —: 15.
- Originella Stockholmstyper** af olika författare. Med porträtter. I. "Vackra Roosen". II. "Mäster Palm". III. "Jörgen". IV. "Skånske presten". V. "Tidnings-Boije". VI. Fritz Arlberg. VII. Gubben Féron pr häfte —: 10.
- På hotell Cupido.** En bild ur Stockholm nattetid af "*Den Vandrande Juden*" —: 15.
- Stockholms Nattfjärilar.** 11 häft..... pr häfte —: 25.
- Sängstudier.** af *Truls Näfversköppa*..... pr. häfte —: 15
- Ungdomssynder** —: 15.
- Ungkarlskalendern,** 7 häft. pr häfte —: 25.

Expedieras fraktfritt till landsorten mot insändande af frimärken som likvid för de häften som önskas. Kommissionsävar få hög rabatt.